

РЕШЕНИЕ

№ 1841

гр. София, 15.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **6134** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Й. А. Д. от [населено място], чрез адвокат А. И. П. от СтАК, съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, офис 1 срещу Заповед № 5290з-645 от 20.05.2025г. на директора на дирекция „Комуникационни и информационни системи“/ДКИС/-МВР, с която на оспорващата е наложено дисциплинарно наказание „отлагане на повишаването в ранг с една година.“ Намира заповедта за незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Посочено е, че заповедта е базирана изцяло на „Справка с рег. № 5290р-7523 от 11.04.2025г. от система за контрол на достъп, но въпреки това не съдържа конкретни дати и часове на сочените нарушения. Излага съображения за надеждността на системата за контрол, невъзможност за едновременно чекиране, закъсненията намира за несъществени. Освен това намира, че заповедта не съдържа данни за действителни вреди или възпрепятстване на дейността. Счита, че липсата на доказателства за неизпълнение на конкретни задачи, самото формално закъснение при чекиране не следва да води до дисциплинарна отговорност. Намира, че проблемът с едновременното чекиране на служители е системен. Акцентува, че винаги е искала разрешение от преките си ръководители за инцидентни случаи на закъснение, на по късно пристигане или на по-ранно напускане на работа поради основателни причини. Счита, че след като прекият й ръководител е уведомяван и е давал съгласие за тези инцидентни случаи, то счита, че поведението

му било изцяло в съответствие с принципите на гъвкавост в управление на човешките ресурси, когато това не пречи на служебния процес, липсват доказателства за негативни последици. Счита, че признанието на тези закъснения от наказаното лице, но при наличие на уведомление и разрешение, демонстрира добросъвестност и отговорност, а не умишлено нарушаване на трудовата дисциплина. В тази връзка счита, че работодателят е следвало да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, а при неизясняването им е довело до съществено нарушение на адм.производствените правила и незаконосъобразност на издадената заповед. Намира още за необосновано, че е посочена форма на вина „умисъл“, тъй като работодателят е бил длъжен да докаже тази форма на вина, а не да предполага такава. И като пример посочва, че инцидентни пет минутни закъснения се налагали поради обективни обстоятелства, а за 10 минутните, счита, че не е изследвана конкретната причина за всяко едно от тях. Счита още, че е налице „позоваване“ на писмени обяснения, които не е предоставяла. Излага съображения, че не е изяснена фактическата обстановка. Прави извод, че налагането на наказание, което възпрепятства повишаването в ранг е необосновано и демотивиращо, при дългогодишен стаж и признание за работа, явява се несъразмерно. Квалифицирането на нарушението като „многобройни закъснения в условия на повторемост, като в значителен брой от случаите – са закъснения в последователни дни“ счита че представлява обобщение на нарушенията без конкретизация по дни, часове и причини, лишава служителя от право да се защити срещу всяко отделно вменено нарушение/ в случая закъснение. Искане се отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна.

От ответната страна е представен писмен отговор, в който посочва, че съгласно заповед № 8121з-956/08.08.2018 г. на министърът на вътрешните работи, достъпът до централната сграда на МВР, находяща се в [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29, се осъществява при условията и реда на Инструкция № 8121з-1415 от 20 ноември 2015 г. за реда и организацията за осъществяване на дейността по охрана на обекти по чл. 14 ал. 2, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи и чрез система за контрол на достъпа. Уточнява, че достъпът до централната сграда, където е местоработата на жалбоподателя се контролира, чрез системата за контрол на достъпа се осъществява чрез издаден за целта пропускателен документ — безконтактна карта за достъп след предоставяне на идентификационен документ и преминаване на проверка чрез технически средства (метал детекторна рамка, ръчен метал детектор или рентгенов апарат за проверка на личен багаж). По отношение на системата посочва: „Интегрираната система за видеонаблюдение и контрол на достъпа в централната сграда на Министерството функционира и се експлоатира в мрежата за предаване на данни на МВР. Правата и отговорностите, свързани с изпълнение на дейностите на отделните потребители — оператори и администратори са разписани в Организационно - технологичните правила за работа с Интегрираната система за видеонаблюдение и контрол на достъпа в централна сграда на Министерство на вътрешните работи“ (ОТП). Системата за контрол не подлежи на метрологичен контрол, като същата е регистрирана в централен автоматизиран регистър, поддържащ се от ДКИС. В информационната система на МВР функционира NTP Server, който след синхронизация с глобален сървър, изпраща до всички информационни системи точен час и дата. По този начин се извършва времева синхронизация в системите на МВР навсякъде, където е необходимо. Интегрираната система за видеонаблюдение и контрол на достъпа функционира в непрекъснат експлоатационен работен режим.“ Неоснователни и необосновани намира посочените в жалбата твърдения за „несъответствие с реалната обстановка и условията в МВР“. Не споделя твърденията и а оспорващата, че закъсненията за работа са поради забава в процеса на чекиране. Акцентува, че работното време на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР е нормативно установено с разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от ПУДМВР, поради което служителите са

длъжни да осъществяват възложените им дейности в неговите рамки. Заявява, че началото на работното време е 08:30 ч., което означава, че служителят в 08.30 ч. следва да бъде на работното си място при включен компютър и поне в готовност да започне незабавно изпълнението на служебните си задължения, а не да бъде пред някой от входовете на МВР и да изчаква пристигналите преди него служители да преминат през чекиращото устройство, за да може да се „чекира“. Освен това намира, че по-ранното тръгване от работа не може да се обоснове и оправдае със „струпване на служители“.

Позовава се на справка с № 5290р-7523/11.04.2025 г., в която проверяващата комисия детайлно е описала и обобщила резултатите от поисканата в хода на проверката справка от системата за контрол на достъп до централна сграда на МВР за периода от 01.09.2024 г. до 31.12.2024 г. за служителя Й. А. Д.. Акцентува, че макар и по-голямата част от закъсненията да са в рамките на първия половин час на работния ден, проверяващата комисия е отбелязала, че те са извършени в условията на повторяемост, като в значителен брой от случаите това са закъснения в последователни дни и за продължителен период от време. Изрично заявява, че в проверката не са кредитирани сведенията на прекия ръководител на жалбоподателката и сведенията на нейните колеги, в качеството им на заместващи прекия й ръководител, по отношение на дадените разрешения за преждевременно напускане на работа или уведомления за закъснения, както и това че им е било известно и са давали съгласието си, поради факта, че закъсненията при започване на работния ден са значителни като брой, извършени са при условията на повторяемост, последователност и за големи периоди от време, което изключва евентуално дадено разрешение от прекия ръководител като оневиняващо обстоятелство. Счита, че спазването на работното време е задължителен елемент от служебното правоотношение, скрепено с правна норма, както в ЗДСл, така и в Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. В отговора е направен извод, че в състава на нарушението по чл. 23 от ЗДСл законодателят не е предвидил настъпване на отрицателни последици. Нарушението е формално и е довършено със самото неспазване на работното време. Със системното нарушаване на изискванията за спазване на работното време служителят Й. А. Д. виновен не е изпълнила служебните си задължения. Представя и подробни писмени бележки.

В съдебно заседание оспорващата не се явява, не изпраща представител.

Ответникът по жалбата, чрез юрисконсулт А. Ц. –поддържа представения писмен отговор. Моли да бъде отхвърлена жалбата. Счита, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства, безспорно е доказано извършването на дисциплинарно нарушение. Претендира в полза на Дирекция КИС юрисконсултско възнаграждение в размер на 500,00 лева. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представя и подробни писмени бележки.

Административният съд, като обсъди събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши служебна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт, приема следното от фактическа страна:

Оспорена е заповед № 5290з-645 от 20.05.2025г., издадена от директора на дирекция „Комуникационни и информационни системи“/ДКИС/-МВР, с която на оспорващата е наложено дисциплинарно наказание“ отлагане на повишаването в ранг с една година“, издадена от компетентен орган, предвид разпоредбите на чл. 91, ал. 1, чл. 93, ал. 1 от ЗДСл, на основание чл. 90, ал. 1, т. 3 и чл. 92, ал. 1, във вр. с чл. 6, ал. 3 от ЗДСл, във вр. с т. 11.10 от заповед № 81213-68/22.01.2025 г. на министъра на вътрешните работи, за възлагане на ръководителите на структури по чл. 37 от ЗМВР да упражняват отделни правомощия на орган по назначаването по служебното правоотношение с държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от

ЗМВР, във вр. с чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5, във вр. с ал. 1 от ЗДСл, във вр. с чл. 21, ал. 2 от ЗДСл, чл. 24, ал. 1 във вр. с чл. 23 от ЗДСл, във вр. с чл. 10 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, във вр. с чл. 107, ал. 1, изр. първо от ПУДМВР и т. 5.23 от длъжностна характеристика за длъжността главен експерт в сектор ФО, подписана от нея на 16.01.2023 г., при спазване на принципа за съразмерност и в сроковете по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл (директорът е уведомен със справка, рег. № 5290р-7523/11.04.2025 г., за това, че проверяващата комисия по заповед № 5290з-311/20.03.2025 г. е събрала доказателства за извършено нарушение на служебната дисциплина от Й. А. Д. и е предложила да бъде потърсена дисциплинарна отговорност. Всички материали са постъпили при дисциплинарно наказващия орган и същият е разполагал с пълната информация за нарушението и извършителя, изложено в справката от проверяващата комисия. С нея е докладвана извършената проверка, съдържаща всички относими доказателства, относно извършеното деяние, неговия автор и наличието на вина), поради което е наложено дисциплинарно наказание - „Отлагане на повишаването в ранг с една година” на държавния служител Й. А. Д., главен експерт в сектор ФО към отдел РО при ДКИС - МВР е държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР със статут по ЗДСл, с оглед разпоредбата на ал. 4 на същия член от закона.

Съгласно заповед № 8121К-291/16.01.2023 г. на ВИД административен секретар на МВР Й. А. Д. е преназначена на длъжност главен експерт в сектор ФО към отдел РО при ДКИС - МВР, считано от 16.01.2023 г., която заема и към настоящия момент. В същата е посочено „с дневно работно време 8 часа и 40 часа седмично при 5 - дневна работна седмица. Служителят се е запознал и е получил заповедта на 21.05.2025 г.

Дисциплинарно наказващия орган е приел становището на комисията, че Й. А. Д., главен експерт в сектор ФО към отдел РО при ДКИС в качеството ѝ на държавен служител в МВР, за времето от 01.09.2024 г. до 31.12.2024 г., изложено в справка с рег. № 5290р-7523/11.04.2025 г. по описа на ДКИС, е извършила многобройни закъснения, в условия на повторяемост, като в значителен брой от случаите това са закъснения в последователни дни, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5, - „неизпълнение на служебните задължения“ и „неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация“, във вр. с ал. 1 и чл. 24, ал. 1 от ЗДСл - „държавният служител е длъжен да изпълнява законосъобразните актове и заповеди на по-горестоящите органи и държавни служители“. Дисциплинарно наказващият орган приел, че е налице основание за ангажиране на дисциплинарна отговорност, като на служителя е връчена на 12.05.2025г. покана с рег. № 5290р-9263/12.05.2025 г., в която е указано да се яви в Централната сграда на Министерството на вътрешните работи, на адрес: [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29, блок 3, етаж 4, кабинет № 473 за запознаване с материалите по проверката, а на 13.05.2025 г. за изслушване от дисциплинарно наказващия орган, след което ѝ е определен срок, в който да представи своите писмени обяснения по смисъла на чл. 93, ал. 1 от ЗДСл.

Лично констатирал, че във връзка с връчената покана служителят се възползва от правото си да бъде изслушан от дисциплинарно наказващия орган (директора на ДКИС). За проведеното изслушване на служителя е съставен протокол с рег. № 5290р-9404/13.05.2025 г. В определеният срок Й. А. Д. не е представила документ за даване на писмени обяснения, обективизирано с докладна записка рег. № 5290р-9529/14.05.2025 г. на служител от сектор „Човешки ресурси“.

Адм.орган е приел, че Й. А. Д. не отрича, че е закъснявала, тъй като същата в своите отговори, приложени на стр.50 от делото, изрично определя времеви диапазон на установеното работно време, съгласно действащата нормативна уредба. Твърди, че е уведомявала прекия си ръководител за закъснение за работа, поради основателни причини.

Наказващият орган е посочил, че не кредитира твърденията на служителя в писмените обяснения, тъй като закъсненията при започване на работния ден са значителни като брой, извършени са при условията на повторемост и в последователни дни. Приел е, че закъсненията за работа представляват 86% от отработените дни, което изключва евентуално дадено разрешение от непосредствения ръководител като оневиняващо обстоятелство.

В мотивите си адм. орган е посочил, че спазването на работното време е задължителен елемент от служебното правоотношение, скрепено с правна норма, както в ЗДСл, така и в Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Осъщественото нарушение на служебната дисциплина от служителя, изразяващо се в закъснения за работа само по себе си е формално по своя характер. С факта на извършването им е осъществен съставът на неизпълнение на вменено служебно задължение и извършено дисциплинарно нарушение, като е прието, че нарушението е извършено виновно.

Във връзка с извършваната проверка е изготвена докладна рег. № 5290р-5797/20.03.2025 г., подписана от председателя на комисията с предложение за изготвяне и предоставяне на справка от системата за контрол на достъп до Централна сграда на МВР в периода от 01.09.2024 г. до 31.12.2024 г. за служителя Й. А. Д.. В изпълнение на резолюция на директора на ДКИС върху горепосочената докладна записка е изготвена и предоставена на комисията справка на магнитен носител (1 бр. CD-R) с докладна записка рег. № 5290р-6278/26.03.2025 г. от П. Х. - ВПД началник на сектор „Системи за видеонаблюдение и сигурност“ към отдел „Интегрирани системи за сигурност“ при ДКИС.

В хода на проверката Комисията се е запознала със справката от системата за контрол на достъп до Централна сграда на МВР, от която става видно, че за посочения период от 01.09.2024 г. до 31.12.2024 г. Й. А. Д. има 70 присъствени работни дни при 82 такива. След извършена проверка в служебното й досие е установено, че за горепосочения период е ползвала 12 дни платен годишен отпуск. Предвид обема на справката и невъзможността да бъде описан всеки отделен случай, Комисията е взела решение да обобщи и систематизира получените резултати по следните критерии: 1. Закъснения за работа: а) до 5 минути - 21 броя; б) до 10 минути - 18 броя; в) до 15 минути - 15 броя; г) до 20 минути - 3 броя; д) над 20 минути - 3 броя. 2. Преждевременно напускане за регламентирана обедна почивка: а) до 5 минути - няма; б) до 10 минути - 2 броя; в) до 15 минути - няма; г) до 20 минути - няма; д) над 20 минути - няма. Закъснение от регламентирана обедна почивка: а) до 5 минути - 6 броя; б) до 10 минути - 2 броя; в) до 15 минути - 1 броя; г) до 20 минути - няма; д) над 20 минути - няма. Преждевременно напускане на работа: а) до 5 минути - 12 броя; б) до 10 минути - няма; в) до 15 минути - няма; г) до 20 минути - няма; от събраните в хода на проверката писмени доказателства, подробно описани в справка с рег. № 5290р- 7523/11.04.2025 г. и приложени към нея.

Преди да взема решение по реализирането на дисциплинарна отговорност на Й. А. Д., главен експерт в сектор ФО към отдел РО при ДКИС, се запознал, обсъдил и взел предвид документите, които имат отношение към правната квалификация на осъщественото от служителя деяние: разпоредбата на чл. 10 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, разпоредбата на чл. 23 от ЗДСл, разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от Правилника за устройството и дейността на МВР (ПУДМВР), длъжностната характеристика за длъжността главен експерт в сектор ФО към отдел РО при ДКИС, подписана от Й. Д. на 16.01.2023 г., където в т. 5.23 и протокол с рег. № 5290р-8747/26.05.2020 г. по описа на ДКИС - МВР за запознаване на Й. А. Д. с Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (приет с ПМС № 57 от 02.04.2020 г., Обн. ДВ., бр. 33 от 07 април 2020 г.).

Заключението е, че Й. А. Д. в качеството ѝ на главен експерт в сектор ФО към отдел РО при ДКИС виновно не е изпълнила служебните си задължения, изразяващи се в многократно нарушаване на изискванията за спазване на работното време. Вмененото дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5, - „неизпълнение на служебните задължения“ и „неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация“, във вр. с ал. 1 и чл. 24, ал. 1 от ЗДСл - „държавният служител е длъжен да изпълнява законосъобразните актове и заповеди на по-горестоящите органи и държавни служители“. Приел е още, че в хода на процедурата срещу нея по ангажиране на дисциплинарната ѝ отговорност, преди налагане на дисциплинарното наказание, държавният служител в МВР Й. А. Д. е изслушана, като същата не се е възползвала от правото си да предостави писмени обяснения.

По делото е представена адм. преписка по налагане на дисциплинарното наказание. Като свидетел е разпитан А. Н. Д., служител в Дирекция „Комуникационни и информационни системи - МВР, към сектор „Системи за видеонаблюдение и сигурност“, като съдът кредитира показанията досежно изправността на системата, за което има представени и писмени доказателства

Свидетелят уточни, че системата е интегрирана като една цяла система да работи не само за служителите, но и за всички влизащи и излизащи лица. Дори и на външни хора, които искат да влязат се издава карта за достъп, с която се чекират. От създаването на системата не е имало проблем. Системата е внедрена от януари месец 2016 г. От тогава не е имало технически проблеми със системата. За този период не е имало сринове, забавяния и технически проблеми. Профилактика се правила постоянно. В реално време се наблюдавала системата и ако има проблем, го изписвал. Но дори и да няма проблем тествали я постоянно. Заяви, че струпване на входа на сградата се е получавало единствено в 17.30 когато приключва работния ден и никога повече през деня, тъй като на излизане хората бързали да си отиват.

При така изяснената фактическа обстановка и след проверка на оспорвания административен акт, съгласно разпоредбата на чл.168, ал.1 АПК, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна с правен интерес от обжалването и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Предмет на оспорване пред Административен съд София град е Заповед № 5290з-645 от 20.05.2025г. на директора на дирекция „Комуникационни и информационни системи“/ДКИС/-МВР, с която на оспорващата е наложено дисциплинарно наказание „отлагане на повишаването в ранг с една година.“

В съответствие с чл.168 АПК във връзка с чл.142 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт към момента на издаването му на всички основания по чл.146 АПК, без да се ограничава само с тези посочени от оспорващия.

Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона.

Оспорената заповед е постановена от надлежен орган в кръга на неговата компетентност, но е незаконосъобразна, т.к. е издадена при нарушение на материалния закон, процесуалния закон и не съответства на целта на закона.

Със заповедта е ангажирана дисциплинарната отговорност на оспорващата по чл.90 ал. 1 т. 3 ЗДСл на основание “забрана за повишаване в ранг за една година“,

Не е спорно по делото, че Й. А. Д., главен експерт в сектор ФО към отдел РО при ДКИС - МВР е

държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР със статут по ЗДСл, с оглед разпоредбата на ал. 4 на същия член от закона.

Със заповед № 8121К-291/16.01.2023 г. на ВИД административен секретар на МВР Й. А. Д. е преназначена на длъжност главен експерт в сектор ФО към отдел РО при ДКИС - МВР, считано от 16.01.2023 г., която заема и към настоящия момент.

Й. А. Д. няма издадена друга заповед, в която да е посочено работно време с променливи граници, съгласно чл. 107, ал. 1, изр. второ от ПУДМВР.

Дисциплинарнонаказващият орган следва да докаже, че служителят виновен/умишлено или по непредпазливост в двете и форми – небрежност и самонадеяност е нарушил служебната дисциплина и е извършил дисциплинарно нарушение. Вината е субективното отношение на дееца към деянието, с което се осъществява дисциплинарното нарушение. Тя може да бъде под формата на умисъл - пряк или евентуален, или под формата на непредпазливост - небрежност или самонадеяност.

Според настоящия съдебен състав, дисциплинарно наказващия орган не е спазил нормата на чл. 91, ал. 1 от ЗДСл, като е приложил закона само формално. Съгласно сочената законова разпоредба при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Дисциплинарно наказващия орган се е задоволил формално да посочи, че е съобразил всички доказателства събрани в хода на проверката и е определил служителя да бъде наказан с „отлагане повишаване в ранг за срок от 1 година“. С кои точно обстоятелства установени в хода на административното производство се е съобразил дисциплинарно наказващия орган, за да стигне до това заключение, за съда не е ясно от представената административна преписка по издаване на заповедта, още повече, че е наложил третото по тежест дисциплинарно наказание, съгласно разпоредбите на чл. 90 ал. 1 т. 3 от ЗДСл. Описание на тежестта на нарушението и настъпилите вреди в следствие на твърдяното неизпълнение на служебни задължения, които административния орган не е посочил в процесната заповед, а и за съда не се установиха защо следва да обуславят дисциплинарното наказание „отлагане на повишаване в ранг за срок от 1 година“, след като оспорващата е изпълнявала задълженията си получавайки многократно „писмена похвала“. Т. обсъждане не е направено, липсата им представлява съществено процесуално нарушение на чл. 35 от АПК, регламентиращ изясняване на фактите и обстоятелства от значение за случая при определяне на дисциплинарното наказание на държавните служители. Видът и размера на наложеното наказание подлежи на проверка от съда и при липса на конкретни обстоятелства, които го обосновават, съда не може да извърши такава, а и следва допълнително да се посочи, че това препятства правото на наказаното лице да организира адекватно защитата си.

Неизследването на цялостното поведение на служителя по време на службата му, също е от категорията на съществените административни нарушения, тъй като цялостното поведение на служителя следва да се има предвид при определянето на вида и размера на дисциплинарното наказание. Дейността по определяне на наказание означава не само същото да е точно посочено като размер, в рамките визирани от закона, но и да е индивидуализирано, като бъдат отчетени степента на обществена опасност на нарушението и на нарушителя, подбудите за извършването на деянието/та и всички други смекчаващи и отегчаващи дисциплинарно-наказателната отговорност обстоятелства. Следва да бъде отбелязано, че в заповедта се посочва формата на вина, но не само като формално посочване, а мотивирано, формулирането на вмененото нарушение трябва да бъде по начин, съответстващ от обективна и от субективна страна

на деянието и на материално-правната норма, която го определя като дисциплинарно нарушение. Ето защо оспорения административен акт не отговаря на изискванията на чл. 146, ал. 1, т. 2 от АПК.

Нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъщественото деяние обективно несъответства на правно дължимото поведение на служителя, каквото в случая от доказателствата по делото не е налице. От съществено значение за законосъобразността на оспорваната заповед е да се установи, което е в тежест на дисциплинарно наказващият орган, че при изпълнение на служебните задължения по длъжностна характеристика или на задълженията, вменени му съобразно заеманата длъжност със заповед/разпореждане, или подзаконов нормативен акт, служителят е проявил умисъл. В конкретния случай по никакъв начин от изложеното в заповедта не става ясно защо органът е приел, че оспорващата е проявила умисъл, а не небрежност. Неизпълнението на служебните задължения се състои в извършването или пропускането да бъдат извършени определени действия в кръга на службата на съответното лице. Неясно защо ответната страна не кредитира обясненията на оспорващата при изслушването ѝ, за което е съставен протокол, в насока, че е уведомявала преките си ръководители за закъснения, като причините са били основателни, за което потвърждават и самите те/стр.44,45, 46 от делото, приложени сведения от преките ръководители./.. Това също води до неизясненост на фактическата обстановка и лишаване от право на наказаното лице да се защити в пълен обем. Действително в заповедта е посочен период от два месеца, за който са изброени определен брой закъснения. В случая следва да се акцентира на обстоятелството, че прекия ръководител/и е посочил, че винаги за закъсненията са искани разрешения, имало е обективни причини и по никакъв начин не са се отразили на изпълнението на служебните задължения. В този смисъл е необоснован извода на дисц.наказващия орган, че оспорващата е извършила неизпълнение на служебни задължения. Следва да се посочи още, че много от изброените закъснения са от порядъка на 5 минути, част от които оспорващата посочва, че са резултат от изчакване преди чекиране от други служители. Във връзка с функциониране на системата, по делото в качеството на свидетел беше разпитан А. Н. Д., служител в Дирекция „Комуникационни и информационни системи - МВР, към сектор „Системи за видеонаблюдение и сигурност“, който акцентува, че никога не е имало проблем със системата, а относно струпуване при чекиране, заяви, че се случвало такова, но не при влизане, нито по обяд, а вечер в края на работния ден в 17.30, когато приключва работния ден.

Но съдът намира, че не са изяснени фактите и обстоятелствата от адм. орган преди налагане на оспореното дисциплинарно наказание и по още една причина. От една страна в заповедта са изброени общо закъсненията, без посочване на ден и час. От друга не са изследвани причините за това, още повече че прекия ръководител е бил уведомяван, т.е. закъсненията не са самоцелни, имало е обективни, основателни причини, за което е бил уведомен прекия ръководител/и. Следователно адм. орган е следвало да прояви активност и да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая, а не да посочва, че не кредитира изложеното от оспорващата в тази насока. Видно от преписката няма доказателства за неизпълнение на служебни задължения. Поради това и съдът намира, че наложеното преди това наказание „порицание“ няма как да обоснове налагане на процесното. Може да се допълни още, че по никакъв начин в заповедта не са посочени кои точно служебни задължения не са изпълнени от оспорващата в резултат на закъсненията, след като прекия ръководител изрично посочва, че не се е отразило на тях. Закъсненията за работа са безспорно нарушение на служебната дисциплина, на изискванията за спазване на работно време, но в заповедта и справките въз основа на които е

изготвена заповедта по никакъв начин не е посочено кои точно задължения не е изпълнила оспорващата, нещо повече дори не се твърди за забава в изпълнението на служебните задължения. В този смисъл неоснователно е позоваването на чл. 89, ал. 2 т. 1 от ЗДСл. Това води до недоказаност и в налагането на третото по тежест дисциплинарно наказание според чл. 90 ал. 1 т. 3 от ЗДСл, отлагане на повишението в ранг с една година, което от своя страна води до забавяне в кариерното развитие, неполучаване на по високо възнаграждение, отразява се на възможността за получаване на допълнително материално стимулиране, т.е. има по дългосрочни финансови и кариерни последици.

С оглед на гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че дисц. наказващият орган не доказва извършено нарушение на служебни задължения, в условията на пряк умисъл. АССГ намира, че във връзка с откритото дисциплинарно производство по никакъв начин не се доказва неизпълнение на служебни задължения.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалваната заповед обхваща преценката дали са налице установените от дисциплинарна наказващия орган релевантни юридически факти и доколко същите са елементи от състава на посоченото в заповедта нарушение на служебната дисциплина, както и правилното определяне на вида и размера на наложената дисциплинарна санкция.

Не на последно място следва да се акцентува, че създава объркване у наказаното лице, затруднява се съществено правото му на защита, с цитираното в заповедта дисциплинарно нарушение по чл. 89 ал.2 т.1 от ЗДСл – неизпълнение на служебни задължения и ангажиране на отговорност по чл. 90 ал. 1 т. 3-„ЗДСл, след като няма посочено нито неизпълнение, нито забава в изпълнението на служебни задължения. Както се посочи, безспорно неспазване на работното време е нарушение на трудовата дисциплина, но не е посочено кой служебни задължения не са изпълнени в резултат на тези закъснения, за да бъде обоснована на посоченото правно основание заповедта.

Съдът намира, че това също е самостоятелно основание за отмяна на процесната заповед, тъй като се нарушава правото на защита на лицето, адресат на заповедта, поради което се създава противоречие относно констатираното нарушение и наложеното съответно дисциплинарно наказание.

Съдът преценя законосъобразността на оспорения адм. акт към момента на издаването му. По същество липсват мотиви в заповедта обосноваващи налагане на конкретното дисциплинарно наказание. С оглед принципите заложи в АПК, адм. акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с адм. акт се засягат права или се създават задължения за граждани или организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. На преценка подлежат всички факти и доводи от значение за случая.

В заключение, ако може да се обобщи, установените в хода на проверката фактически обстоятелства не обосновават основания за налагане на дисциплинарно наказание "отлагане на повишението в ранг с една година". Нещо повече ДНО не е изпълнил задълженията си по чл. 91 ал. 1 1-4 от ЗДСл, тъй като не е събрал и оценил всички доказателства, не е взел предвид липсата на настъпили от нарушението последици, не е взел предвид цялостното поведение на служителя, не е ясно и в какво се изразява тежестта на нарушението, а това е от значение за определяне на вида и размера на наказанието. Не са изложени мотиви защо е прието, че формата на вината е именно посочената. В заповедта също така, по никакъв начин не са обсъдени дадените от служителя отговори/на стр50/ не са обсъдени служебните взаимоотношения на оспорващата с прекия ръководител/или изпълняващия тази длъжност/, който изрично е посочил, че е имала

основателни причини за закъсненията, а необосновано защо органът не кредитира заявеното от оспорващата пред прекия ръководител и потвърдено от него за основателността им. От значение е обстоятелството, че не са били събрани и не са предоставени доказателствата на оспорващата, относими към деянието ѝ, а последното е квалифицирано като дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 1 ЗДСл, но не са конкретизирани неизпълнените служебни задължения и още, липсата на надлежна преценка от страна на ДНО на всички обстоятелства по чл.91 от ЗДСл, относими към вида на наказанието, което е видно от съдържанието на издадената заповед е достатъчно основание за нейната отмяна. /реш№ 12306 от 14.11.2024 г. на ВАС по адм. д. № 4912/2024 г., II о./ Оспорената заповед е издадена в разрез с разпоредбата на чл.6 ал. 2 от АПК.

По изложените съображения съдът счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до нарушаване правото на защита на оспорващата, поради което следва да бъде отменена. Разноски не се претендират, поради което и не се присъждат.

Водим от горното, АССГ, Първо отделение, 4 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Й. А. Д. от [населено място], чрез адвокат А. И. П. от СтаК, съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, офис 1 Заповед № 5290з-645 от 20.05.2025г. на директора на дирекция „Комуникационни и информационни системи“/ДКИС/-МВР.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ